

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa B. [...] z siedzibą w H. działającej przez B. [X.] Oddział w Polsce z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o obliczenie opłaty koncesyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 września 2022 r. w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 września 2021 r., sygn. akt VII AGa [...]

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pismem z 1 grudnia 2021 r. B. [...] z siedzibą w H. działającej przez B. [X.] Oddział w Polsce z siedzibą w K. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 14 września 2021 r., VII AGa [...].

Skarżąca wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca sformułowała następujące zagadnienie: „czy wniesienie odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zgodnie z art. 30 ust. 2 Prawa energetycznego do sądu powszechnego (Sądu Okręgowego w W. – sądu ochrony konkurencji i konsumentów), skutkuje zawieszeniem biegu przedawnienia zobowiązania objętego tą decyzją, na podstawie art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej (dalej: O.p.), zgodnie z którym to przepisem, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania?”. Stwierdziła, że chociaż sądy obu instancji były zgodne, iż o przedawnieniu zobowiązania nie może być mowy i uzasadniły to zgodnie treścią przepisu art. 70 § 6 pkt 2 O.p., to kwestia jego wykładni nie została dotychczas podjęta w orzecnictwie Sądu Najwyższego. Zdaniem skarżącej nie można zgodzić się na taką wykładnię art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej, która „dopuszczałaby do stosowania analogii w przepisach o charakterze „daninowym”, przy jednoczesnym zastosowaniu analogi, na niekorzyść podmiotu zobowiązanego do świadczenia” (pisownia oryginalna).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżąca wskazała, że przepis art. 70 § 6 pkt 2 O.p. „budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wyjaśnienia i powinien zostać zinterpretowany przez Sąd Najwyższy.”

Ponadto, skarżąca wyjaśniła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w sprawie doszło do naruszenia art. 34 ust. 1 i 3 ustawy Prawo energetyczne w zw. z § 1 ust.1 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne poprzez błędną ich wykładnię i przyjęcie wbrew zasadzie równości wywodzonej z art. 32 Konstytucji RP w zw. z art. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, że wysokość corocznej opłaty związanej z udzieleniem nowej koncesji oblicza się na podstawie przychodów przedsiębiorstwa energetycznego osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie tej opłaty,

uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności przedsiębiorstwa objętej inną koncesją.

W odpowiedzi na skargę pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, względnie oddalenie w całości – jako pozbawionych uzasadnionych podstaw oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, a zarazem doniosłe dla systemu prawa i nowe – w znaczeniu nierozwiązane dotąd w orzecznictwie. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz szczegółowego uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 26 września 2005 r., II PK 98/05; 10 stycznia 2019 r., I UK 503/17; 10 maja 2019 r., I CSK 627/18; 30 listopada 2020 r., IV CSK 363/20).

Z kolei potrzeba wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi, gdy są one źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15; 20 maja 2016 r., V CSK 692/15; 27 kwietnia 2021 r., III USK 132/21).

Zaprezentowane wątpliwości dotyczące wykładni art. 70 § 6 pkt 2 O.p. oraz sformułowane zagadnienie prawne nie spełniają powyższych wymagań, a wywody leżące u podstaw wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią polemikę z wnioskiem Sądu Apelacyjnego w [...], iż „decyzja Prezesa URE stanowi orzeczenie kończące etap postępowania administracyjnego i ma przymiot ostateczności z uwagi na to, że jest wydana przez centralny organ administracji państwowej (art. 21 ust. 2 PE). Nie podlega ona jedynie wykonaniu do czasu uzyskania waloru prawomocności, a zatem przyjęcie przedawnienia w tym samym

czasie, a zatem w czasie rozpoznawania odwołania od tej decyzji prowadziłoby do akceptacji interpretacji *ad absurdum*.”

Z brzmienia art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej wynika jasno, że zarówno zainicjowanie postępowania przed sądem administracyjnym, jak i przed sądem powszechnym – z woli ustawodawcy – prowadzi do tych samych skutków prawnych. Względy funkcjonalne i systemowe prowadzą do tych samych wniosków. Jednolite stosowanie przepisów o przedawnieniu znajduje silne uzasadnienie w zasadzie równości i zasadzie bezpieczeństwa prawnego, stanowiących istotny komponent zasady demokratycznego państwa prawnego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2015 r., P 46/13).

Skarga kasacyjna nie zasługuje również na przyjęcie na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca w żaden sposób nie wykazała kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, których wykładnia i stosownie nie budzi żadnych wątpliwości (postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07). Postępowania o udzielenie koncesji i postępowanie o przedłużenie okresu obowiązywania koncesji stanowią dwa odrębne tryby uzyskania tytułu prawnego do prowadzenia działalności koncesjonowanej, dlatego opłata koncesyjna naliczana jest dla każdej koncesji odrębnie. To, że podstawą obliczenia każdej z opłat koncesyjnych był ten sam przychód, nie ma znaczenia prawnego.

Co kluczowe jednak, kwestionowany obowiązek wniesienia opłaty od udzielenia koncesji ciąży na skarżącej tylko dlatego, że zaniechała złożenia w określonym przez przepisy prawa czasie wniosku o przedłużenie okresu obowiązywania dotychczas posiadanej koncesji. Złożenie wniosku o przedłużenie koncesji umożliwiałoby uniknięcie naliczenia opłaty od nowej koncesji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265), orzekł, jak w sentencji.

[as]

